

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.636 van 5 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VANDERMEERSCH en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 26 december 2007 het Rijk binnen en diende op 7 januari 2008 een asielaanvraag in. Op 1 april 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Charhoi, Azad Kashmir. De mujahidin zouden geregeld naar uw school gekomen zijn om jongeren warm te maken voor de jihad. In september/oktober 2007 zouden ze een groepje studenten aangesproken hebben. U en uw neef zouden tegen hen in gegaan zijn. De mujahidin zorgden immers voor veel problemen in uw streek door jongeren op jihad naar Kashmir te sturen. U en uw neef zouden door de mujahidin meegenomen zijn naar*

een bos. Men zou jullie mishandeld hebben. Toen uw neef probeerde te ontsnappen zouden ze hem neergeschoten hebben. U zou neergeslagen zijn. Toen u bijkwam zouden er enkele mensen rond u gestaan hebben. Ze zouden u naar huis gebracht hebben. Enige tijd later zou u de mannen die u ontvoerd hadden opnieuw gezien hebben. Ze zouden u achtervolgd hebben, maar daar de dorpelingen tussenbeide kwamen zou u ontkomen zijn. Enkele dagen later zou u met uw vader naar Karachi gegaan zijn. Daar zou u bij een vriend van uw vader verbleven hebben. Enkele weken later zou u van deze man vernomen hebben dat uw huis vernield was bij een bombardement waarbij uw vader omgekomen was. Men zou u doorgegeven hebben aan iemand die u naar het buitenland zou brengen. Eind december 2007 zou u Pakistan verlaten hebben. U legt geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielrelaas.”

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).
3. Verzoeker roept in als *“eerste Middel: schending van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 en het gelijkheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet.”*
1. Verwijzende naar de parlementaire voorbereiding, stelt verzoeker: artikel 51/4 beoogt *“in hoofde van de administratieve overheid zowel de behandeling als de besluitvorming in het kader van een asielaanvraag uitsluitend in het Frans of het Nederlands te laten geschieden”* en *“dat artikel 24 van het ontwerp van koninklijk besluit “tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, bepaalt dat die vertaling door de tolk aangesteld door de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde kan gebeuren in een andere nationale taal dan die van het onderzoek.”* Verzoeker wijst er op dat *“het Engels is geen van de nationale landstalen. Evenmin werd aan het Engels in het kader van een asielprocedure een “bijzondere status” verleend, noch werd een wettelijk vermoeden gecreëerd, bij gebreke immers van welkdanig bewijs dan ook op dit stuk, dat de Commissaris-generaal, of diens gemachtigden, die de*

asielaanvraag behandelen en onderzoeken, het Engels machtig zouden zijn. Bijgevolg laat artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 een behandeling van een asielaanvraag of het onderzoek daarvan in het Engels, niet toe. Indien de wetgever (of de uitvoerende macht) had willen toelaten dat het onderzoek en de behandeling van een asielaanvraag ook in het Engels zouden kunnen geschieden, dan had hij zulks - overeenkomstig artikel 30 van de Grondwet - met zoveel woorden moeten bepalen.” Verzoeker stelt dat “de regeling van het taalgebruik in bestuurszaken is van openbare orde” en “in voorkomend geval, dient deze schending zelfs ambtshalve te worden opgeworpen.”

2. *Verzoeker wijst er op dat in casu “tijdens het gehoor in het kader van het onderzoek ten gronde was, ten behoeve van verzoeker, een vertaler-tolk aanwezig. De vertaler-tolk was echter het Nederlands niet machtig. Integendeel, de vertaler-tolk vertaalde en tolkte tussen het Urdu en het Engels” en dat “gezien het onderzoek van verzoekers asielaanvraag niet in het Nederlands geschiedde, zoals opgelegd door artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980, schendt de bestreden beslissing dat artikel.” Verzoeker meent dat “Nu het artikel de openbare orde raakt, moet verzoeker geenszins aantonen dat hij in zijn belangen werd geschaad” doch wijst er tevens op “dat het evident is dat verzoekers belangen werden geschaad door de schending van de taalwetgeving in bestuurszaken: doordat het onderzoek niet geschiedde in de taal die artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 daarvoor voorziet, heeft hij niet dezelfde garanties kunnen genieten als elke andere kandidaat-vluchteling wiens dossier wel werd behandeld in de daarvoor voorgeschreven taal. Immers, er mag vanuit worden gegaan dat de Commissaris-generaal, of diens gemachtigden, het Nederlands en/of het Frans perfect beheersen, zodat zij het gehoor kunnen afnemen met de nodige nuances en die nuances kunnen neerschrijven in het gehoorverslag, dat immers een getrouwe weef[r]gave van dat verhoor dient te zijn. Welnu, gelet op het feit dat het gehoor in het Engels plaatsvond, bestaat hierover hoegenaamd geen zekerheid, zodat alleszins niet met zekerheid kan worden gezegd dat verzoekers asielaanvraag met eenzelfde grondigheid en zin voor nuance door de (gemachtigde van de) Commissaris-generaal werd onderzocht en behandeld. Hetzelfde kan overigens worden gezegd van de raadsman van verzoeker, van wie evenmin kan worden verwacht dat hij het Engels machtig is in dezelfde mate als hij het Nederlands en het Frans beheerst. Daardoor staat meteen vast dat de bestreden beslissing de artikelen 10, 11 (en 191) van de Grondwet schendt.”*
3. *Volgens verzoeker is het feit dat hij “zelf niet heeft verduidelijkt dat er problemen waren betreffende de tolk, zoals in het begin van het gehoor aan hem wordt gevraagd, kan niet zo worden geïnterpreteerd dat hij deze schending van de taalwetgeving zou hebben bekrachtigd. Immers, alleen al op grond van het loutere feit dat een kandidaat - vluchteling om de bijstand van een tolk verzoekt, moet worden vermoed dat hij van de taal waarvan en waarnaar ten behoeve van de (gemachtigde van de) Commissaris-generaal werd vertaald, geen of slechts een onvolmaakte en in ieder geval onvoldoende kennis heeft om, zelfstandig, in die taal zijn aanvraag te volgen en zijn belangen te verdedigen. Verzoekers verklaring kan dan ook niet zo worden geïnterpreteerd dat al hetgeen hij heeft verklaard in het Urdu ook daadwerkelijk, correct en met de nodige nuances, via het Engels, in het Nederlands werd genoteerd. Uit het feit dat verzoeker zelf geen opmerkingen heeft gemaakt betreffende de tolk, kan dan ook hoogstens worden afgeleid dat de tolk het Urdu machtig was en de tolk en verzoeker elkaar begrepen.”*

4. Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn (R.v.St., nr. 107.897, 17 juni 2002). Hij werd er overeenkomstig artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 van in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (administratief dossier, stuk 12). De verhoorverslagen zijn volledig in het Nederlands opgesteld en ook de bestreden beslissing werd in het Nederlands opgesteld. De taal van de asielprocedure, namelijk het Nederlands, is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 correct werd toegepast (R.v.St., nr. 149.445, 27 september 2005; R.v.St., nr. 107.897, 17 juni 2002).
5. Uit het administratief dossier blijkt dat de tolk, die bij het gehoor aanwezig was het Nederlands niet (onvoldoende) machtig was en van het Urdu naar het Engels tolkte, en dat de dossierbehandelaar zelf de vertaling maakte van het Engels naar het Nederlands. Tevens blijkt, alsook dat aan verzoeker de rol van de tolk, de advocaat en hemzelf en het verloop van het verhoor werden uitgelegd, dat hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en dat er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Verzoeker uit in zijn verzoekschrift enkel de algemene opmerking dat er geen enkele waarborg bestaat dat wat door hem werd verteld correct werd vertaald naar het Nederlands, zonder te concretiseren op welke punten er vertaalfouten of verkeerde interpretaties zouden gerezen zijn. Het volstaat niet algemeen te stellen dat verzoeker niet dezelfde garanties heeft gekregen als andere asielzoekers om aannemelijk te maken dat er vertaalproblemen waren. Dat de ambtenaar het Engels voldoende machtig was blijkt uit de klaarblijkelijk vlotte communicatie tussen dossierbehandelaar en tolk die steun vindt in het gehoorverslag. Verzoeker en zijn raadsman, die ter verhoor aanwezig was, kregen ter verhoor de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hebben geen enkel bezwaar gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de manier waarop er getolkt werd. Verzoekers advocaat maakte nergens melding van een verkeerde vertaling, noch toont hij aan waar het gebruik van een tussentaal hem rechtsreeks nadeel heeft berokkend.
6. Het middel is ongegrond.
4. Verzoeker roept in als *“tweede Middel: schending van artikel 1 A. 2. van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, zoals gewijzigd door het Protocol van New York op 31 januari 1951, en gekend als de “Conventie van Genève”, schending van artikels 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en het zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel.”*

Nopens de status van vluchteling.

5. Volgens verzoeker *“kan niet meer redelijkheid worden betwist op grond van bovenvermeld feitenrelaas dat verzoeker wel degelijk persoonlijke vervolging riskeert in het land van zijn nationaliteit en hiertoe gegronde vrees heeft.”* Verzoeker meent te behoren *“tot één van de opgesomde categorieën binnen de Conventie van Genève, daar kan geargumenteed worden dat verzoeker wordt vervolgd op grond van zijn sociale groep van weigerende jihadi strijders, waaraan het religieuze element kan worden gekoppeld, vermits op grond van zijn weigeren tot erkenning van het radicaal fundamentalisme en bijgevolg door zijn weigering om gehoor te geven tot hun oproep tot heilige jihad, verzoeker persoonlijk wordt gevisieerd.”*

1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt geen documenten neer om zijn voorgehouden identiteit en reisweg te staven. Verzoeker toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen zodat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit hem kan worden aangerekend en een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot zijn asielrelaas.
2. Wat zijn reisweg betreft stelt de bestreden beslissing dat *“er kan geen geloof gehecht worden aan de door u beschreven vluchtroute die u gevolgd zou hebben om in België te geraken. Zo wist u niets over de reisdocumenten die u gebruikte. U wist enkel dat er voor een rood boekje gezorgd was, maar u weet niet onder welke nationaliteit of identiteit u reisde (gehoorverslag CGVS p.9). Daar u een internationale vlucht nam waarbij individuele identiteitscontroles steeds tot de mogelijkheden behoren, is dit weinig aannemelijk. Ook uw bewering dat u er geen idee van heeft waar u landde met uw vliegtuig, doet (verdere) twijfel opwerpen aangaande de manier waarop u beweert naar Europa te zijn gekomen en aan de door u opgeworpen vluchtmotieven.”*
3. *“Het motief met betrekking tot de door verzoeker afgelegde reisroute”* kan volgens verzoeker *“in geen enkel opzicht relevant zijn, nu het in geen enkel opzicht kan aantonen en evenmin afbreuk kan doen aan het feit dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Het motief heeft nl. geen enkel uitstaans met het probleem van verzoeker in Azad Kashmir, Pakistan. Immers, zelfs al zou verzoeker zijn reisroute kunnen beschrijven, dan nog zou dit niet aantonen dat er in zijn hoofde en in het land waarvan hij de nationaliteit bezit geen gegronde vrees voor vervolging aanwezig is.”*
4. Dat hij *“geen overvloedige informatie kan verschaffen inzake zijn reisweg”* kan volgens verzoeker *“zeer logisch worden verklaard gelet op de situatie en de omstandigheden waarmee verzoekers vlucht gepaard ging. Verzoeker ontvluchtte zijn land uiteraard niet zomaar en zonder reden, maar omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Welnu, deze gegronde vrees heeft ervoor gezorgd dat verzoeker onder zulk een psychologische druk is komen te staan dat hij enkel en alleen één doel voor ogen had, nl. vluchten uit Azad Kashmir, Pakistan.”* Verzoeker stip verder aan dat hij *“uiteraard in shock [verkeerde] daar hij slechts de dag voor de vlucht het nieuws had vernomen dat zijn vader was vermoord na een bombardement op hun gezinswoning”* en wijst op zijn *“jonge leeftijd”* en dat *“hij zich onder psychologische druk en nog volop in shock door het te verwerken van de dood van zijn vader volledig en blindelings op sleeptouw liet nemen door de man die hem begeleidde.”*
5. De reisweg betreft een elementair onderdeel van een asielprocedure en het is dan ook niet onredelijk van de Commissaris-generaal na te gaan op welke wijze en met welke middelen verzoeker zijn land van herkomst ontvluchtte.
6. Op internationale luchthavens worden passagiers herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Het is niet geloofwaardig dat verzoeker zijn reis onvoorbereid zou hebben aangevat, noch zijn jonge leeftijd noch de psychologische druk die hij zou hebben ondervonden bieden vermogen hieraan afbreuk te doen. Verzoekers verklaring dat hij *“blindelings”* de smokkelaar volgde is dan ook ongeloofwaardig en

kan niet geobjectiveerd worden. Verzoeker adstrueert evenmin zijn reisweg met documenten terwijl hij op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Dergelijke houding houdt een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

1. Verzoeker meent dat de Commissaris-generaal hem onterecht verwijt dat zijn kennis over deze mujahidin die hem vervolgd vaag is. Verzoeker stelt: *“Het feit dat verzoeker geen specifieke groepsnaam kent, kan an sich enkel aantonen dat verzoeker voor zijn persoonlijke confrontatie nooit enige interesse, sympathieën of politieke overtuiging had, waardoor hij favoriseerde met deze muhajidin milities. Gelet op de jonge leeftijd van verzoeker kan voorts worden aangevoerd dat het niet op redelijke wijze kan worden verwacht dat hij kennis diende te vergaren over dergelijke talrijke en versnipperde fundamentalistische islamisten, temeer verzoeker onverschillig en eerder minachtend stond ten aanzien van deze roekeloze jihadi's, terwijl hij verkoos zich afzijdig te houden van de opruiende gesprekken in de moskee en school tot het moment dat hijzelf gevisieerd werd. Ook na zijn persoonlijke vervolging kan niet van verzoeker worden verwacht om in de shock en ontkenningstoestand waarin hij zich bevond nader te gaan informeren over de identiteit van zijn vervolgers, temeer niet uit het oog mag worden verloren dat verzoeker onderhevig was en is aan de gegronde angst om opnieuw opgezocht en aangepakt te worden, zodanig dat nadere informatieverzameling in zijn verzoekers' opinie enkel “slapende honden wakker zou kunnen maken”. Ten slot kan hieraan toegevoegd dat verzoeker de intentie had — op aansporen van zijn vader — zich te concentreren op zijn studies en zijn diploma te behalen.”*
2. Aangezien verzoeker verklaarde door de Mudjahedin te zijn opgezocht op zijn school, met hen in discussie trad en zelfs door hen werd ontvoerd, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij weet wie deze groepering was, en waar ze voor stond. Zijn jonge leeftijd biedt geen aannemelijke verklaring voor zijn onwetendheid, noch zijn beweerde ontkenningstoestand en voorkeur om zich te concentreren op zijn studies. Immers, aangezien de door verzoeker voorgehouden feiten dermate zwaarwichtig zijn (ontvoering en moord op zijn broer) kan temeer verwacht worden dat hij zich informeert naar de daders en hun mujahidin. Zijn onwetendheid ondermijnt derhalve de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.
3. Verzoeker meent dat hij internationale bescherming moest zoeken omdat zijn autoriteiten geen nationale bescherming konden bieden. Verzoeker erkent echter te hebben verklaard *“dat hij zich niet persoonlijk heeft gericht tot de lokale autoriteiten (op grens, of districtniveau)”* maar wijst er op dat *“hij echter nergens uitdrukkelijk aangeeft dat niemand van de familie, vrienden, kennissen of dorpelingen enig verslag heeft uitgebracht bij de lokale autoriteiten. Immers, het gehoorverslag bij het commissariaat stelt hierover duidelijk dat verzoeker op de vraag: “werd de moord op enige manier aan de autoriteiten gemeld?”, antwoordde met “nee, dat weet ik niet” (stuk 3, p.6). (...). Verder stelt verzoeker “dat - rekening houdende met de gemeenschapscultuur binnen deze afgelegen dorpen in Azad Kashmir, waarbinnen verzoeker leefde -, in de ogen van verzoeker en diens familie, wel uitdrukkelijk verslag werd gedaan aan een de eerste lokale autoriteit, namelijk de “Raad der Wijzen”. (stuk 3, p. 6). In de ogen van de lokale gemeenschap dient volgens verzoeker de Raad der Wijzen als het*

gezaghebbende aanspreekpunt en klachtorgaan worden beschouwd, waarbij het allerm minst als een evidentie kan worden beschouwd vanuit die gemeenschapscultuur om hun beslissing naast zich neer te leggen. Zelfs indien door Uw Raad kan worden aangenomen dat er een gebrek aan initiatief was in hoofde van verzoeker om zich te richten tot de lokale autoriteiten, quod non, dient aangevoerd dat op grond de feitelijke omstandigheden van de zaak, de voorgeschiedenis in de geboortestreek van verzoeker (Azad Kashniir en specifiek de grensstreek) van reeds jarenlange gewelddaden door muhajidin- militieleden, hun straffe- en wetteloze trainingskampen voor lokale, nationale en internationale gemeenschap, niet kan worden verwacht dat dit gebrek aan initiatief als dusdanig de geloofwaardigheid van de ernst van de situatie in hoofde van verzoeker zou afbreken.” Verzoeker wijst op “de straffeloosheid en wildgroei van extremistische en gewelddadige jihadi -groepen in AzadKashmir en bij algemene uitbreiding in andere delen van Pakistan, inzonderheid Karachi”, verwijzende naar een rapport van International Crisis Group van 29 maart 2007, en stelt dat “op grond van de meeste waarschijnlijkheid er geloofwaardig vanuit gaan en er rechtmatig in vertrouwen dat het rapporteren van de vervolgingen aan de lokale autoriteiten allerm minst de vervolging zou kunnen doen ophouden, daar zowel angst als onverschilligheid troef is onder deze lokale onderbemande politieposten in de grensstreek van Indisch en Pakistaans Kashmir. Indien immers lokale autoriteiten niet het minste in het werk (kunnen of willen) stellen om de jarenlange wederzijdse bombardementen te doen ophouden in Kashmir of de toestroom van nieuwe jihadi’s in te dijen, hoe kan dan in hoofde van verzoeker — die in de eerste plaats geenszins de intentie had te vluchten, maar daar na zijn tweede confrontatie toe gedwongen werd — in redelijkheid worden verwacht dat hij geloof zou hechten aan de goede werking van het lokale politieapparaat en rechtssysteem en de moord rapporteren.” Verzoeker wijst er tenslotte op dat hij “onderhevig was aan de felle angst dat hij opnieuw zou worden vervolgd door de muhajidin —milities, zodanig dat aan hem niet kan worden verweten dat hij die vrees op de lokale autoriteiten transponeert en daardoor ook misschien niet volledig onterecht de lokale gezaghebbers wantrouwt.”

4. De louter hypothetische stelling dat mogelijks iemand anders aangifte deed van de gebeurtenissen kan bezwaarlijk verzoekers nalatigheid zich tot de autoriteiten te wenden vergoelijken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker expliciet erkent geen beroep te hebben gedaan op de bescherming van zijn nationale autoriteiten. Het is bevreemdend dat verzoekers familie en de Raad der wijzen niettegenstaande het zwaarwichtig karakter van de gebeurtenissen besloten hiertegen niets te ondernemen. Dat hij zijn angst tevens projecteerde op de lokale autoriteiten kan niet overtuigen, aangezien redelijkerwijze verwacht kan worden dat in zoverre hij niet kon rekenen op steun van zijn familie en gemeenschap hij zich toch eerst zou richten tot de lokale overheden in plaats van naar europa te vluchten. Verzoeker biedt geen aannemelijke verklaring voor het niet inroepen van de bescherming van zijn lokale en nationale overheden en toont niet aan dat een behoefte aan internationale bescherming zich opdroeg.
7. De motivering vervolgt: *“Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen, zo daar gezien bovenstaande observaties nog enig geloof aan kan worden gehecht, dat uw problemen het lokale karakter zouden overstijgen en hebt u niet aannemelijk gemaakt waarom u niet elders in Pakistan kunt wonen. Voor uw vertrek naar Europa zou u immers nog een maand probleemloos in Karachi verbleven hebben. Uw verklaring dat u meestal binnen bleef doet hieraan geen afbreuk. Toen u gevraagd werd of u daar dan niet veilig was, beweerde u dit niet te weten, maar u zou schrik hebben van de bomaanslagen in Pakistan (gehoorverslag CGVS pp. 7-8). Dit is een te algemeen*

antwoord waaruit geen persoonsgerichte vrees kan worden afgeleid. Hierop beweerde u dat de mujahidin hun eigen mensen in andere gebieden hebben (gehoorverslag CGVS p. 8). Ook dit is een te vaag en te algemeen antwoord. U had immers juist een maand probleemloos in Karachi doorgebracht en het is daarenboven weinig aannemelijk dat de mensen met wie u in Azad Kashmir problemen had, u zouden weten te vinden in één van de miljoenensteden in Pakistan. U had uw lokale problemen dus kunnen ontwijken door elders in Pakistan te gaan wonen.”

1. *Verzoeker wijst op “de getraumatiseerde mentale toestand waarin hij zich bevond tijdens en na het onderduiken in Karachi” en dat hij “zich volledig binnenshuis opsloot. Het is bovendien in alle waarschijnlijkheid te verwachten dat verzoeker, indien hij als jongeman zijn normale, sociale en “publieke” activiteiten weer hervat (zoals naar de moskee gaan, studeren, ...), door in Karachi een nieuw leven uit te bouwen - overigens, zonder op de hulp en steun van familie te kunnen rekenen, - opnieuw zal worden geconfronteerd met de mujahidin -militanten. Immers, verzoeker behoort immers vooreerst tot dé doelgroep die door de verschillende fundamentalistische jihadi- groeperingen wordt geviseerd om gehoor te geven aan de oproep tot jihad in Afghanistan en in het Indisch bestuurde gedeelte van Kashmir. Specifiek dient voorts terzake opgemerkt dat Karachi lokaal, nationaal als internationaal gekend staat als één van de grootste “draaischijven” van de rekrutering van jihadi-strijders in Pakistan, waar de Pakistaanse overheid niet de minste controle en gezag op (wil) kan uitoefenen, zoals ook blijkt een internationaal rapport van International Crisis Group (stuk 5).” Verzoeker meent aldus over geen binnenlands vluchtalternatief te beschikken omdat hij “een menonwaardig bestaan zal dienen te leiden, gebukt onder een constante vrees en in de onmogelijkheid zijn jonge leven te ontplooien.” Verder stipt het verzoekschrift aan dat “de specifieke Kashmir-identiteit van verzoeker niet uit het oog worden verloren, zodanig dat het niet in redelijkheid kan worden aangevoerd en verwacht dat verzoeker niet enkel zich elders dient te vestigen, maar ook zijn eigenheid dient te verloochenen.*
2. *Verzoeker beperkt zijn betoog tot het louter herhalen en bevestigen van zijn vrees dat hij in Karachi zal worden gevonden door de Mudjahedin-milities. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn problemen, voor zover waarachtig, van dermate zwaarwichtige aard zijn dat hij zich niet elders in Pakistan kan vestigen zoals de miljoenenstad Karachi. Verzoeker weerlegt derhalve evenmin op dit punt de bevindingen van de Commissaris-generaal*
8. *Verzoeker stelt: “Voorts dient beklemtoont dat, zoals blijkt uit een rapport van Human Rights Watch, verzoeker niet alleen steeds onderhevig zou zijn aan de constantie gegronde vrees tot vervolging door de mujahidin — militanten, maar tevens zou verzoeker als binnenlandse ‘vluchteling’ uit Kashmir, mogelijks het mikpunt worden van discriminatoire maatregelen door de Pakistaanse wettelijke overheidsinstanties (stuk 6).”*
1. *Verzoeker maakt voor het eerst in het verzoekschrift melding van zijn vrees discriminatoir te worden bejegend door de Pakistaanse wettelijke overheden omwille van zijn Kashmir-identiteit. Het niet eerder aanhalen hiervan ondermijnt dan ook op fundamentele wijze de ernst ervan.*
9. *Verzoeker weerlegt de bevindingen van de Commissaris-generaal niet. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor*

vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

6. Verzoeker roept in als derde middel: *“schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel, en meer bepaald als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de Wet van 15 december 1980 en schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.”*

1. Verzoeker roept onmiskenbaar een schending in van de materiële motiveringsplicht en verwijst in dit verband naar algemene rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State dienaangaande. Hiervoor wordt dan ook verwezen naar het tweede en vierde middel.

1. Verzoeker stelt: *“Op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel dient het bestuur te vermijden dat de rechtsonderhorige in zijn rechtmatige verwachtingen wordt gefrustreerd. Ingevolge het door de Vaste Beroepscommissie uit te oefenen wettigheidstoezicht kan een administratieve rechtshandeling worden vernietigd omwille van een gebrek aan zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring, of nog, omwille van een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen.”*

1. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

Nopens de subsidiaire bescherming.

7. Als vierde middel, en in ondergeschikte orde, roept verzoeker in: *“schending artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en meerbepaald als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 “betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen” en de wet van 15 december 1980.”*

1. Verzoeker stelt: *“De Commissaris-generaal is (...) klaarblijkelijk voorbijgegaan aan het feit dat Azad Kashmir, net als het door India bestuurde gedeelte van Kashmir, al jarenlang het strijdtoneel vormt een internationaal bekendstaand binnenlands gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 (...). Voorts dient benadrukt dat ook het gewelddadige ronselen van jihadi strijders voor de*

strijd tegen Indisch Kashmir of voor de jihad in Afghanistan in deze grensstrook onafgebroken doorgaat, waardoor voor verzoeker nog meer zwaarwichtige gronden aan te voeren zijn tot ernstige schade, daar hij binnen de geronselde doelgroep valt, en zich bovendien herhaaldelijk verzet. De ernstige schade waarvoor zwaarwichtige gronden zijn dat in hoofde van verzoeker deze bestaat, wordt overeenkomstig artikel 48/5, c van voormelde wet veroorzaakt door niet overheidsactoren, waartegen de nationale Staat, noch internationale organisaties geen (afdoende) bescherming kunnen of willen bieden tegen de ernstige schade. Het feit dat de Pakistaanse gezagsdragers binnen Azad Kashmir geenszins het voor de lokale bevolking opnemen blijkt overigens uit het rapport van Human Righth Watch. (stuk 6) Voorts kan aangevoerd dat het feit dat FOD buitenlandse zaken voor Pakistan en specifiek tevens Kashmir veiligheidsniveau 4 voorschrijft: “niet essentiële reizen worden afgeraden”, de subsidiaire beschermingsstatus ondersteunen.”

2. Dat er in Pakistan een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet wordt door verzoeker niet aangetoond en kan evenmin geobjectiveerd worden. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming verder op dezelfde feiten als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont niet aan in de specifieke negatieve aandacht te staan van zijn overheid waardoor zijn vrees voor vervolging niet wordt aangetoond. Hij toont evenmin aan dat er bepaalde elementen zouden zijn, waaruit zou kunnen blijken dat in hoofde van verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 september 2008 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. J. GHEYLE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE.

K. DECLERCK.